

P. VERGILI MARONIS
BVCOLICA

ECLOGA I

MELIBOEVS TITYRVS

- M. TITYRE, tu patulae recubans sub tegmine fagi
silvestrem tenui musam meditaris avena :
nos patriae finis et dulcia linquimus arva.
nos patriam fugimus : tu, Tityre, lentus in umbra
formosam resonare doces Amaryllida silvas. 5
- T. O Meliboee, deus nobis haec otia fecit.
namque erit ille mihi semper deus, illius aram
saepe tener nostris ab ovibus imbuet agnus.
ille meas errare boves, ut cernis, et ipsum
ludere quae vellem calamo permisit agresti. 10
- M. Non equidem invideo, miror magis ; undique totis
usque adeo turbatur agris. en, ipse capellas
protinus aeger ago ; hanc etiam vix, Tityre, duco.
hic inter densas corylos modo namque gemellos,
spem gregis, a, silice in nuda conixa reliquit. 15
saepe malum hoc nobis, si mens non laeva fuisset,
de caelo tactas memini praedicere quercus.
sed tamen iste deus qui sit, da, Tityre, nobis.
- T. Vrbem quam dicunt Romam, Meliboee, putavi
stultus ego huic nostrae similem, quo saepe solemus 20
pastores ovium teneros depellere fetus.

I. 1-21 PR 12 turbatur $b^2\pi$ Quintilianus, probat Servius :
turbamur PR $b^1\gamma$ (ut videtur), agnoscit Serv.

VERG.

1